СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

XCIV. Ч. 93. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 16-го ТРАВНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MAY 16, 1987 No. 93. VOL. XCIV.

М. КУРОПАСЬ ВІДПОВІДАЄ НА ПРОТИУКРАЇНСЬКУ СТАТТЮ

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Справа Івана Дем'янюка далі не сходить зі сторінок американської преси, хоча чим довше іде процес, тим менше ним зацікавлення у світі.

Щоденник „Чикаго Сан-Таймс" з 9-го квітня ц.р. подав репортаж свого кореспондента з Близького Сходу Джей Бушінского, п. н. „Суд над 'Іваном' збуджує українсько-жидівську ворожнечу", в якому інформує він не лише про настрої процесу І. Дем'янюка у відповідно від'ємному світлі, але також про збурення пам'ятника жертвам голокосту який поставили українці в Єрусалимі, а з тим про посилення ворожнечі поміж українцями і жидами на яку вказали також представники українського наукового і адвокатського світу з Канади, які відвідали Єрусалим. Але вкінці свого репортажу Дж. Бушінскі цитує обширно протиукраїнського листа поміщеного в „Джерузалем Пост", додаючи до того свої завваження, що його родина пережила також „погроми Петлюри" в Проскурові.

У відповідь на цей репортаж д-р Мирон Куропась написав листа, якого „Чикаго Сан-Таймс" помістив у виданні з 7-го травня ц.р., під заголовком „Звідомлення з процесу вказують на упередження проти українців". У ньому д-р М. Куропась цитує завваження Дж. Бушінского про „погроми" Петлюри і Хмельницького і про це, що українці співпрацювали з німцями в Другій світовій війні у нищенні жидів.

Він з притиском стверджує, що немає зрозуміння для ненависти жидів до українців в загальному і до почутя колективної вини за вчинки одиниць. Стверджує також, що жертвами нацистських переслідувань впали не лише жиди, але також українці та понад 5 мільйонів жертв у Другій світовій війні.

При кінці свого листа д-р М. Куропась гостро вимагає перенесення Дж. Бушінского з посту кореспондента із Близького Сходу на іншу ділянку, яка не перешкоджала би йому в його упередженні до українців.

Змінено дату Української Спортової Олімпіяди

Філядельфія (с.г.). — На сторінках української преси вже були подані інформації про це, що в суботу, 7-го березня ц.р. в УОКЦентрі у Філядельфії з ініціятиви місцевого УСО „Тризуб" відбулася нарада представників української Спортової Централі Америки й Канади (УСЦАК), у висліді якої одноголосно ухвалено влаштувати Українську Спортову Олімпіяду та здвиг молоді у 1988 році у Філядельфії. Це буде пов'язане з програмою святкувань Тисячоліття Хрищення України. Дату переведення Олімпіяди назначено на липень 1988 року, але з огляду на дуже важливі пляни святкувань 1000-ліття Хрищення України в Римі у цей сам час, Комітет Олімпіяди й здвигу молоді змінив дату на п'ятницю, суботу, неділю і понеділок, 27-30-го травня 1988 року.

Українська Спортова Олімпіяда буде другою в історії організованого українського спорту в Америці. Перша Олімпіяда відбулася у вересні 1936 року також у Філядельфії. Під час тих чотириденних святкувань буде відзначений ювілей 40-ліття С.Т. „Україна" в Торонто, Канада.

Слід згадати, що під час першої зустрічі представників УСЦАК та громадян Філядельфії, одноголосно вибрано Екзекутивний комітет Олімпіяди, який очолив відомий спортовий діяч Ігор Чижович.

Спортово-організаційна комісія вже розпочала свою діяльність, відбувши перші сходини в приміщенні УСВТ „Чорноморська Січ" в Нюарку. Також члени Екзекутиви відбули кілька нарад у Філядельфії для намічення пляну праці поодиноких комісій.

Слід згадати й це, що спортові товариства Америки й Канади в суботу, 27-го і неділю 28-го червня 1987 року з рамени УСЦАК відбудуть підготовчі ігрища на Оселі СУМА в Елленвіллі, Н. Й.

До участи в підготовчих працях є запрошені всі молодечі організації.

ЗБОРИ УЧИТЕЛІВ І АДМІНІСТРАТОРІВ

Ню Йорк. Управа Української Спілки Учителів в Ню Йорку матиме перші організаційні збори Метрополітального Ню Йорку для всіх професійних учителів і шкільних адміністраторів, які відбудуться в суботу, 30-го травня ц.р., о год. 2-ій по полудні, тут в Домі НТШ, при 63 Четверта авеню, між 9-ою і 10-ою вулицями. Присутні будуть поінформовані про новостворену організацію та її цілі.

УРЯД ЗСА ЗАВИНИВ У СПРАВІ М. МЕДВЕДЯ

Вашінгтон. — Члени інвестигаційної комісії ствердили тепер, що урядові чинники, а особливо члени Державного департаменту, зламали іміграційні закони в ЗСА у справі українського моряка Мирослава Медведя, що в жовтні 1985 року двічі старався втекти зі совєтського корабля на сушу біля Ню Орлінс, Ла.

Члени уповноваженої до розгляду цієї справи комісії подали зміст іміграційного і натуралізаційного закону з 1952 р., що досі зобов'язує, яким тільки Департамент справедливости має право розглядати прохання про азиль в ЗСА. Помимо того Державний департамент у випадку М. Медведя взяв цілу справу у свої руки і відмовив українському морякові права залишитися на терені ЗСА.

Прослідження справи Медведя виявило тепер, що члени Державного департаменту, адмірал Джан Поіндекстер і дорадник президента Роберт МекФарлейн дискутували із генеральним прокуратором на тему Медведя, але остаточне рішення видати його совєтським властям вийшло таки від Державного департаменту.

Комісія яка тепер прослідкувала цю справу уважає, однак що не було домовлення про видачу Медведя поміж совєтським і американським урядами і також, що при другім переслуханні Медведя не був підставлений хтось інший, але є доказ, що М. Медведеві дали після першого повороту на совєтський корабель наркотики. Тепер буде завданням медичних американських експертів ствердити, які саме наркотики вжили у цьому випадку.

Комісія прослідження справи М. Медведя мала запропонувати Палаті Репрезентантів свій звіт в дні 14-го травня ц.р. і вона це зробила на 414 сторінках.

Р. МекФарлейн не пригадує, чи зустрічався з королем Фагдом

Вашінгтон. — У четвер, 14-го травня, закінчилися переслухання колишнього помічника президента Роналда Регена у справах крайової безпеки Роберта МекФарлейна. Чотири дні тривав допит Р. МекФарлейна, який давав зізнання на спільному засіданні двох комісій Конгресу, що провадять розслідування продажу американської зброї Іранові і допомоги нікарагуанським повстанцям-антисандіністам.

На початку переслухання в четвер Р. МекФарлейна попросили прокоментувати надруковане у газеті „Вашінгтон Пост" повідомлення про те, що він двічі таємно зустрічався з королем Савдійської Арабії Фагдом і просив його надати фінансову допомогу антисандіністам. Одна з цих зустрічей, як твердить газета, відбулася у 1985 році, коли діяла так звана поправка Боланда, що забороняла урядовим органам ЗСА надавати партизанам будь-яку допомогу.

Ця зустріч нібито мала місце в резиденції савдійського амбасадора, розміщеній у передмісті Вашінгтону. Демократ Джек Брукс запитав свідка, чи просив він короля Фагда під час цієї зустрічі допомогти партизанам грішми. „Я можу лише підтвердити вчорашні мої зізнання", — відповів МекФарлейн, який заявив у середу, що такої зустрічі не було. „Я не хотів би вам справляти труднощів, — продовжував Брукс, — але чи ви таки зустрічалися тоді з королем Фагдом? Чи ні?" „Я такої зустрічі не пригадую", — відповів свідок.

„Ви не пригадуєте такої зустрічі, але ви не кажете, що її не було", — зауважив конгресмен. „Я не думаю, що ми з ним зустрічалися, — продовжував МекФарлейн. — Я не думаю, що у резиденції амбасадора була зустріч такого роду".

Свідок признав, що до прийняття поправки Боланда савдійського короля просили допомогти партизанам і під час зустрічі з Р. Регеном у лютому 1985 року Фагд добровільно запро-

(Закінчення на стор. 3)

В. Сокіл отримав візу на відвідини ЗСА

Вашінгтон. — Совєтські офіційні чинники, сповняючи прохання конгресмена Джеймса Говарда, демократа з Ню Джерзі, наказали видати візу для Володимира Сокола, 79-річного пенсіонера на відвідини З'єднаних Стейтів Америки і його сестри Марії Сокіл-Рудницької, 85-річної українки, яка живе в Томс Рівер, Н. Дж. Обидвоє, брат і сестра, не бачились 53 роки і тому М. Сокіл-Рудницька цілком слушно називає такий збіг обставин „чудом" і дуже приємною несподіванкою, бо вона ще раз зможе особисто побачити свого брата, з яким розлучилася так давно.

„Кожних два роки, я висилала для нього так звані 'виклики', тобто запрошення відвідати її в ЗСА, але кожного разу йому відмовляли виїзд і говорили: попробуй другий раз; тепер дуже втішена і зворушена", — заявила М. Рудницька в телефонічному інтерв'ю з кореспондентом нюаркської газети „Стар Леджер" Скоттом Орром.

Конгресмен Дж. Говард, відвідуючи Совєтський Союз з групою американських законодавців, використав зустріч з генеральним секретарем ЦК КПСС Михайлом Горбачовим й іншими провідними особами, щоб допомогти М. Сокіл-Рудницькій полагодити справу приїзду її брата Володимира.

„Вчора, тобто в середу, 13-го травня, — заявив конгресмен Говард, — Євгеній Г. Кутовой, міністеріяльний радник совєтської амбасади у Вашінгтоні, зустрівся зі мною в Капітолі і заявив, що совєтський уряд дозволив В. Соколові відвідати ЗСА. Він вважав за відповідне особисто передати цю радісну вістку з Москви".

А. КОРЯГІН ДОМАГАЄТЬСЯ ПЕРЕВІРКИ ПСИХІЯТРИЧНИХ ЗАВЕДЕНЬ В СССР

Чикаго. — Недавно звільнений з ув'язнення і майже насильно „видворений" на Захід лікар-психіятр Анатолій Корягін заявив тут на з'їзді Американської Асоціяції психіятрів, що західній медичний світ повинен категорично домагатися створення міжнародної комісії, свого роду трибуналу, яка перевірила б усі надужиття наукою психіятрії для політичних цілей в Совєтському Союзі і витягнула б на денне світло усі справи з тим пов'язані головно засилання цілком здорових політичних в'язнів до психіятричних заведень КҐБ для покарання.

Д-р А. Корягін, якому був даний дозвіл на виїзд з СССР з родиною і який живе тепер постійно у Швайцарії, насвітлив у подробицях свій власний досвід з перебування у совєтських „психушках", де він був підданий всяким „експериментам" КҐБ, включно до впорскнення сильних наркотиків до організму людини. „В останніх кільканадцятьох роках ми чуємо, що все більше й більше держав ангажують лікарів, психіятрів, й інших до своїх брудних діл, стосування репресій, тортур, психічного зламання тощо, для осягнення своїх політичних цілей. Цю практику треба гостро засудити, де б вона не застосовувалась, в комуністичних, чи демократичних, чи правих тоталітарних державах", — заявив Корягін на пресовій конференції через перекладача, яку він скликав напередодні його виступу на з'їзді асоціяції.

Ще недавно лікар, в'язень і дисидент, а тепер вільна людина, А. Корягін закликав до створення „гуманітарної організації", з відділами у багатьох країнах світу, яка слідкувала б за порушенням медичною наукою, психіятрією зокрема і виявляла б усі надужиття зокрема совєтськими психіятрами, які дуже часто діють на наказ і з доручення державної служби безпеки, тобто КҐБ. „Я думаю, що ми могли б корисно впливати на зміни в СССР на краще, але не поодиноко, а об'єднано, змобілізувавши публічну опінію для застосування тиску на совєтський уряд".

Відповідаючи на питання, д-р А. Корягін заявив, що йому відомо про існування 16 спеціяльних психіятричних заведень КҐБ в Совєтському Союзі, але таких „заведень" напевно є більше, а деяких дисидентів висилають до звичайних психіятричних шпиталів і приміщують їх в окремих відділах контрольованих КҐБ. Він подякував американським колеґам-психіятрам, які заступалися за нього під час ув'язнення і вимагали його звільнення. „Моїм завданням тепер є допомогти також тим політичним в'язням і в'язням сумління, про долю яких мало знають на Заході, але які ще й досі перебувають у „психушках".

При тій нагоді д-р А. Корягін розповів зацікавленим про всі методи терору у совєтських психіятричних в'язницях і шпиталях, які стосують органи КҐБ у відношенні до членів родини.

К. БАРБІ ДОПОМАГАВ БОЛІВІЙСЬКИМ ДИКТАТОРАМ

Ліон, Франція. — Політичний процес в Ліоні над колишнім командантом ґестапо у цьому французькому місті під час гітлерівської окупації Франції, особливо в 1942-44 роках, почав розвиватися в цікавому напрямку, не зважаючи на те, що сам підсудний Клявс Барбі від середи, 13-го травня не є присутній на залі суду.

Болівійський свідок Ґуставо Санчез, який свого часу був заступником міністра внутрішніх справ заявив, що К. Барбі, переїхавши після закінчення війни до Болівії, не переривав своєї терористичної діяльности. Він був полковником в болівійській армії і керівником спеціяльної групи яка підлягала безпосередньо державним органам безпеки і допомагала тортурами, арештами, слідствами, вбивствами тощо, вдержуватись при владі тодішнім болівійським диктаторам. Свого часу він був пострахом для багатьох тисяч місцевих патріотів та керівників політичних партій, бо від нього залежали життя і смерть. Його люксусову віллю стерегло вдень і вночі біля 30 поліціянтів в однострою і цивільні.

Очевидно, К. Барбі, не будучи на залі суду, не міг відповісти на свідчення Ґ. Санчеза, але спостерігачі припускають, що його оборонець, якого вважають одним із кращих у Ліоні, напевно поінформує його в деталях про новий оборот справи. Крім того Санчез передав суддям листа датованого 1974 роком, який також був прочитаний на залі процесу. У листі, між іншим сказано, що французька поліція у випадку „схоплення" К. Барбі покористувалася „відомою і ганебною жидівською тактикою схоплювання людей" і „терористичними методами", які вони застосовують також на Близькому Сході".

У четвер, 14-го травня, закінчився четвертий день процесу над гестапівцем Барбі без непотрібної напруги і особистих „ударів" під час виступів свідків, які складали досить контроверсійні зізнання і представляли нові справи, досі мало відомі, особливо про повоєнну діяльність німецького воєнного злочинця, на совісті якого напевно є чимало тисяч жертв цивільних осіб, яких він вислав з Ліону до концтаборів в Німеччині на видиму смерть, а інших, зокрема членів французького руху спротив, покарав смертю на місці.

У згаданому листі, написаному К. Барбі до болівійського політика підкреслено, що „жиди не можуть толерувати, що я маю право жити нормальним життям. Ми побачимо хто в кінці переможе і хто виграє цю холодну війну". Про зміст листа знали також охоронники Барбі, бо він дуже часто хвалився своїми „успіхами" в Південній Америці.

Як один із свідків виступав також американець Едвард Дабраггавз, який служив у ранніх повоєнних роках в американській контррозвідці. Він заявив, що передані Барбі інформації для американської розвідки не мали великого значення і тому не було причини випускати його з рук. В одному місці свідок навіть підкреслив, що він особисто виступав проти використовування інформації К. Барбі, але його зверхник із формації Сі-Ай-Сі не взяв його порад до уваги. Раніше Барбі натякав, що він мусів співпрацювати з американською контррозвідкою, яка тримала у закладі його сина.

Поінформовані особи кажуть, що адвокат оборонець Барбі, який два рази на день зустрічається з підсудним, виготовляє свій список свідків, людей, які свого часу співпрацювали з ґестапом й іншими представниками гітлерівської адміністрації. Між свідками є люди різного віку, освіти, а навіть національности. Двох свідків є жидівського походження.

КОННЕКТИКАТ ВІДЗНАЧАТИМЕ 22-ГО СІЧНЯ ЯК УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИЙ ДЕНЬ

Гартфорд, Конн. — Губернатор Вілям О'Нілл підписав закон згідно з яким кожного року 22-го січня відзначатиметься як Українсько - Американський День в стейті Коннектикат. Губернатор підписав цей закон щоб віддати честь американцям українського походження і їхній культурі признаючи їх вклад у розвиток ЗСА. Святкування мають бути відзначені в столиці стейту і по містах вивішуванням українського національного прапора на будинках міської управи.

Михайло Мовчан з Нювінгтону, Конн., ініціятор ідей Українсько-Американського Дня, і група українців була присутня як губернатор підписав цей закон. Приустніми були: д-р Михайло Снігурович і Василь Гіна з Ню Гейвену; Іван Селемон із Східнього Гартфорду, отець Л. Лубинський, парох церкви св. Йосафата в Ню Британ. Запрошені також були отець Д. Мамчур, парох церкви св. Володимира з Гартфорду і О. Дубно, екзекутивний директор Управління будинків в стейті.

У губернатора В. О'Нілла (зліва): І. Селеман, М. Мовчан, сен. Дж. Гарпер, губ. В. О'Нілл, о. Л. Лубинський, д-р М. Снігурович, В. Гіна

Рівнож М. Мовчан, І. Селеман, і О. Дубно були присутні і брали участь у публічному переслуханні три тижні перед підписанням цього закону.

Стейтовий сенатор Джозеф Гарпер був перший, який спонзорував цей закон. Його підтримали сенатор Меттюз, асемблімени Меларик, Фавро, Джойс, Кравец, Леско.

„Я маю багато приятелів в українській громаді і я маю честь і приємність підписати цей закон", — сказав губернатор. „Українці є славні і добрі люди".

Губернаторові подаровано золотий хрест із датою 988-1988 в пам'ять Хрищення України.

У СВІТІ

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ КАБІНЕТ не зумів осягнути порозуміння у справі мирової конференції і на засіданні дійшло до гострої виміни думок і вимоги, щоб теперішній прем'єр-міністер і голова коаліції Лікуд Їцак Шамір зрезиґнував. Таку вимогу поставили представники Лейбористської партії до якої, як відомо, належить колишній прем'єр-міністер, а тепер міністер закордонних справ Шімон Перез. Сам Перез дуже рішучо обороняє позицію відбуття конференції і на цю тему він вже говорив з королем Йорданії Гуссейном, а тепер має намір говорити з президентом Роналдом Реґеном у Вашінґтоні. Криза в кабінеті уряду Ізраїля поглиблюється з кожним днем. Вона стала дуже гострою після заяви Шаміра, що Перез не має мандату вести розмови на тему міжнародної конференції.

СЕНАТОР РОБЕРТ ДОЛ і чотири інші сенатори запропонували щоб Уряд ЗСА закрив два існуючі на території Америки бюра Палестинської Визвольної Організації. Р. Дол вважає, що існування таких бюр становить загрозу для громадян Америки. Інші сенатори це: Чарлз Е. Ґрейсі, республіканець з Айови, Руді Бошвіц, республіканець з Міннесоти, Френк Р. Лотенберґ, демократ з Ню Джерзі, і Говард М. Маценбавм, демократ з Огайо.

ПРОТЕСТИ СТУДЕНТІВ проти південнокорейського уряду продовжуються з повною силою. Пресові аґентства інформують, що приблизно 10,000 студентів бере участь в антиурядових демонстраціях, домагаючись зміни конституції у уступлення теперішнього уряду „військових диктаторів". Поліція, обороняючись перед запальними бомбами, каміння, пляшок й інших твердих предметів, застосувала тим разом, на здивування студентів, цілком нову наступальну тактику. Вони (поліціянти) відгороджують себе від демонстрантів дротяною сіткою, почерез яку кидають в гущу демонстрантів газові сльозоточиві бомби, ллють воду з пожежних труб і при допомозі панцерних автомобілів ділять силу товпи на менші групи, які легше потім розігнати.

ПРЕСОВІ АҐЕНТСТВА і кореспонденти, які мали нагоду бути недавно в Ганою й інших містах В'єтнаму інформують, що в тій країні поширюється дуже скорими темпами голод, як і зрештою в багатьох інших азійських й африканських країнах. Недоживлення є тут загальним явищем, — пише Барбара Кросет, кореспондентка газети „Ню Йорк Таймс". Очевидно, що у зв'язку з недоїданням у В'єтнамі поширюються також різні хвороби, зокрема туберкульоза. Бракує також медикаментів для боротьби з малярією, венеричними хворобами тощо. Держава занепадає на усіх відтинках, а державні ресурси зуживаються для вдержання великої армії нібито для оборони країни перед ворогами В'єтнаму, зокрема Китайської Народної Республіки, але насправді для суто імперіялістичних цілей.

СОВЄТСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство ТАСС повідомило, що недавно депортований із З'єднаних Стейтів Америки колишній громадянин цієї країни естонського походження, Карл Ліннас, вніс прохання про помилування до Верховного суду Естонської ССР, прохаючи рівночасно про перегляд його засуду з-перед 25 років. Як відомо, совєтський суд в Естонії засудив був К. Ліннаса в 1962 році на кару смерти у відсутности за воєнні злочини вчинені ним під час Другої світової війни. ТАСС покликаєкається на заяву офіційних судових властей Естонської ССР, у якій говориться, що це єдиний документ, який передав Ліннас верховному судові дотепер. Совєтські речники кажуть, що Ліннас був під час німецької окупації Естонії комендантом концтабору в Тарту і там займався винищуванням цивільного населення.

В АМЕРИЦІ

БЕРРІ СЛОТНІК, адвокат Бернарда Ґеца, якого обвинувачують у спробі вбивства чотирьох чорних грабіжників, звернувся до судді Стівена Крейна з просьбою провести судовий експеримент у вагоні підземки, що є ідентичний тому, в якому Б. Ґец стріляв у грудні 1984 року. Суддя порадив адвокатові звернутися за дозволом до управління міського транспорту. Однак представник управління Джеррі Лібов повідомив, що більшість вагонів, про які йде мова, давно замінені новими, а вагон ч. 7657, де все сталося, використовується тепер для перевезення шин. „Від цього вагона тепер мало користі, — сказав Дж. Лібов. В ньому навіть нема сиджень".

ПОНАД ШІСТЬ З ПОЛОВИНОЮ тисяч американських вояків беруть участь у маневрах, що відбуваються на території Гондурасу. Це найбільші маневри за всю історію цієї країни. Під час військових маневрів, які носять назву „Міцний щит", 1,800 морських піхотинців ЗСА і 1,500 десантників висадилися на північному узбережжі Гондурасу. В маневрах беруть участь 13 кораблів військово-морських сил ЗСА. „Міцний щит" — це 16-ті з ряду маневри на території Гондурасу з участю американських вояків.

АМБАСАДОР З'ЄДНАНИХ Стейтів при ООН Вернон Волтерс сказав, що Куба погрожувала кільком країнам Південної Америки вчинити на їх території збройні заворушення на випадок, якщо ці джерела підтримають в ООН резолюцію ЗСА, яка обвинувачує уряд Фіделя Кастро в порушенні прав людини. В. Волтерс сказав, що тепер на Кубі є від 14 до 15,000 політичних в'язнів. Їх тримають у в'язницях і концтаборах, тортурують, самочинно продовжують їм терміни ув'язнення і використовують для біологічних експериментів над ними.

НА ВІЙСЬКОВІЙ БАЗІ морської піхоти у Квантіко, Вірджінія, при закритих дверях відбулося переслухання у справі 25-річного сержанта Клейтона Ловнтрі, якого підозрівають у шпигунстві на користь Совєтського Союзу, коли він служив в охороні американських амбасад у Москві і Відні. Протягом тижня військові чинники повинні вирішити, чи є в цій справі достатня кількість доказів, щоб передати її у трибунал. Після першого засідання адвокати К. Ловнтрі повідомили, що заарештований капрал Арнолд Брейсі відмовився від раніше даних зізнань проти сержанта.

РЕЧНИК БІЛОГО ДОМУ Марлін Фіцвотер повідомив, що ЗСА повинні передати гондураській армії 10 американських винищувачів типу Ф—5Е „Тигр". За словами М. Фіцвотера, ця акція не веде до ескалації напруження в Центральній Америці. Американські винищувачі замінять лише застарілі літаки, які Гондурас колись дістав від Ізраїля. Однак рішення Адміністрації Роналда Регена зразу ж викликало нервову реакцію сандіністів. Дорадник нікараґуанської амбасади у Вашінґтоні Мануель Кордеро заявив, що передача винищувачів Гондурасові різко змінить баланс сил у Центральній Америці. 59 членів Палати Репрезентантів звернулися до президента Роналда Регена відкласти продаж винищувачів. Конгресмени висловили побоювання, що сандіністи у відповідь закуплять совєтські МІГи.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Процес у Франції, де судять Францію

У минулий понеділок розпочався у Ліоні у Південній Франції судовий процес, на який зіхалось вже 400 кореспондентів із цілого світу. Той судовий процес найбільша сучасна подія у Франції, не тільки судовоправного характеру, як радше політичного: багато самих французів є проти того, щоби вести цю розправу. Із довгої статті на цю тему в „Ню Йорк Таймсі" з 11-го травня і статті у тижневому журналі „ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт" з дати 18-го травня виходить ясно, що французьке суспільство всіх верств поділене в поглядах на доцільність викликувати тепер духів з-перед понад 40 років. Названий поважний американський журнал приніс свій обширний коментар під багатомовним заголовком: „Франція ставить Барбі — і саму себе на суд".

Клявс Барбі, колись молодий німецький лейтенант, за гітлерівського режиму „оберштурмфюрер", був шефом Ґестапо у Ліоні і здобув собі сумну славу садиста, який мав насолоду у тортуруванні арештованих осіб, не тільки жидів, але й членів французького резистансу, зокрема жінок і дітей. Зберігся документ з його підписом, що це на його наказ вивезено цілу засекречену колонію 41 жидівських дітей у віці від 3-13 років і 10 осіб, які ними опікувалися. Вкинули їх, як клунки, до вантажного вагону і вивезли до Освєнціма (Авшвіц) у Польщі, де всіх убили. У 1952 і 1954 роках судили Клявса Барбі, заочно і засудили на смерть. Але за французьким законом та кара „передавнена" і неважна. Крім того, у 1983 році скасовано у Франції кару смерти. Клявс Барбі врятувався з погрому Третього Райху у 1945 році, бо американська контррозвідка перейняла його на свою службу і допомогла йому і його родині виїхати до Болівії, де вони жили під прибраним прізвищем Клявс Альтман. У 1971 році французький адвокат жидівського роду Серж Клярсфельд і його дружина, німкеня Беате поїхали до Болівії, зідентифікували Барбі і розпочали заходи щодо видачі його Франції. Його видали у 1983 році і від того часу французька прокуратура вела слідство та збирала документарні матеріяли, яких є вже ціла гора. Ніхто не сумнівається, що Барбі був воєнним злочинцем, безпосередньо причетним і винуватим у смерті найменше 12,000 осіб, чоловіків, жінок і дітей, жидів і французів з підпільного резистансу. Зате виринули інші сумніви.

У Франції, яку Німеччина перемогла у 1940 році, обійшовши з-позаду „непереможну" лінію Мажіно, велика частина французів пішла на співпрацю (коляборацію) з німцями. До таких видатних осіб належав і сам маршал Петен, французький національний герой Першої світової війни. У створеному у Віші уряді під проводом П'єра Лявала безумовно були патріоти, які прагнули просто фізично зберегти рідну громаду від фізичного винищування. І фактом є, що в той час в ділянці культури французи мали чималу свободу. Отож, на процесі проти Барбі мусить наче автоматично виринути справа коляборації не одиниць, а поважної частини французького народу. До того, Франція з усіх колишніх колоніяльних держав найдовше боролася за збереження за собою, як своєї колонії, Альжиру. Оборонець Барбі, адвокат Жак Верже вже заповів, що він докаже, що самі французи поводилися в Альжирі та з альжирськими полоненими не краще, як Барбі з в'язнями в Ліоні. Коли вернувся до Франції генерал Шарль де Ґоль і поставив під суд прем'єра коляборантського уряду з Віші Лявала і його засудили і стратили, то тодішній французький дипломат Талейран сказав: „Це щось гірше, як злочин, бо глупота". Все це тепер вилізе наверх — із великою шкодою для доброго імени Франції і французів. Вилізе наверх, що це був французький фармер, який зрадив німецькому Ґестапо існування згаданого вище табору жидівських дітей недалеко Ліону. Вилізе наверх, що й між французькими протинацистськими партизанами, славетними „макі" були зрадники, які працювали на дві сторони.

І тому дописувач „Ню Йорк Таймсу" з Парижу Ричард Берстін настільки об'єктивний, що цитує вислів одної французької патріотки: „...Всі винуваті — нацистський протижидівський ґеноцид, але і Гірошіма, Альжир, В'єтнам, скрізь були жорстокі вбивства, всі винуваті і тому ніхто не винуватий..." Мудро сказано. І немудрий той процес у Ліоні, потрібний, може, тільки для ще одної пригадки протижидівського голокосту — нікому більше та найменше Франції.

Володимир Янів

ПЕРЕДБАЧУВАННЯ ДРАМАТИЧНОЇ МАЙБУТНОСТИ СССР

Американські політичні аналітики обговорюють справи, що відносяться до внутрішньої і зовнішньої політики Міхаїла Горбачова і ставлять відкрите питання — чи Горбачов залишиться при владі на довший період часу чи ні? На підставі їхніх міркувань можна буде сподіватись політичних змін у Східній Европі вже в наступному десятиріччі. Вони кажуть, що зброєю у тих заворушеннях будуть технологічні засоби інформації, що будуть спрямовані на східньоевропейські країни, як також на Совєтський Союз. Ці справи обговорюється у статті Г. Тачера, що появилася у щоденнику „Крищен Саєнс Монітор" в 91-му числі. Автор статті каже, що у Вашінгтоні відбулася триденна конференція американських розвідчих експертів, що її спонзорувала коаліція для розвідчих студій. Ціллю цієї конференції було встановити розвідчі потреби ЗСА на 1990 роки, які відносились би до цих нових змін на політичному і господарському відтинках. Ці спеціялісти, включно теперішні і колишні розвідчі агенції, консультанти і академічні експерти, головну увагу звертали на це, як і де ЗСА має спрямувати свій розвідчий капітал.

Експерти в справах політичних і суспільних рухів були згідні в тому, що Москву чекає інформаційна революція, яка, на думку експертів, осягне далекойдучі наслідки. Як приклад такої модерної технології інформацій, вони подають випадок в Ірані, який, на їхню думку приспішив упадок Шаха, і прихід до влади аятолли Хомейні. Ці експерти запитують, чи модерна техологія, в цьому випадку модерні технологічні засоби інформацій, можуть потрясти фундаментами Совєтського Союзу — чи ні?

Чи ці технологічні інформаційні засоби, як, наприклад „відео касети" можуть бути впроваджені до замкненої людської спільноти із західніми демократичними формами і ідеалами? Вкінці чи західні агентурні розвідки повинні зайнятися цим процесом і приспішити упадок тоталітарних систем совєтського зразка у Східній Европі? Очевидно, що відповідь у такій важливій справі повинна бути позитивна.

Політичне керівництво в СССР і Східній Европі є цього свідоме, що сучасну технологію інформацій треба прийняти, однак, на думку сеньйора аналітика в центральній резвідчій агенції, щоб могти користуватись модерною технологією треба буде з нею совєтам познайомитись, бож вона багато причинилася до відродження економіки на Заході. Між американськими розвідчими агенціями є різні погляди на силу влади М. Горбачова. Деякі експерти совєтознавці переконані в тому, що сила його влади може бути загрожена, якщо він не перепровадить економічних реформ, і якщо до трьох-чотирьох років не наступить економічне відродження в його країні. Відколи прийшов до влади Горбачов, то можна зауважити зріст в совєтській економіці, однак це не вказує на фундаментальні зміни в господарці Горбачова, — кажуть експерти совєтознавці. Це оживлення в економіці може раптово стриматися і не мати ніякого відношення до заповіджених реформ, що мали б змінити соціялістичну систему совєтського зразка.

Д-р Ричард Ф. Стаар, старший аналітик і член Інституту ім. Гувера каже, що якщо совєтські лідери не використають нагоди для покращання господарської ситуації тепер, то це буде дійсно безвідповідальність кремлівського керівництва. Д-р Стаар припускає, що М. Горбачов відійде зі свого відповідального посту ще перед партійним конгресом, що має відбутися в 1991 році. Знову багато інших експертів політичних справ передбачають державні перевороти у Східній Европі, ще перед кінцем цього століття. На їхню думку, вони почнуться не як наслідки економічних реформ, що їх пробує Горбачов увести в життя в СССР і своїх сателітних країнах, але як наслідки непередбачених реформами змін на культурному, релігійному, політичному і суспільно-громадському відтинках.

На господарському відтинку Совєтський Союз вимагає від своїх сателітів із Східньої Европи товари високої якости. Така вимога на думку господарських експертів, спричинить зменшення експорту до країн Заходу, що означає зменшення припливу твердої валюти до країн Східнього бльоку. Така господарська політика Москви унеможливлює країнам Східнього бльоку імпортувати нове модерне виробниче устаткування (машини) потрібне для власного господарського розвою. Без сумніву така господарська політика московських імперіялістів збільшує ненависть до большевицького уряду і до російського народу. Господарські експерти твердять, що економічний ріст в деяких східньоевропейських країнах — задовільний. Вони стверджують також, що партійні лідери

(Закінчення на стор. 3)

Юрій Р. Рибак

РЕАЛІЗМ У РЕКЛЯМІ

Поруч багатьох особливостей Ню Йорк має велике значення, деякі бо назви вулиць тотожні з означенням цілої індустрії. І так Воллстріт означає фінанси, а Бродвей — театр, знову ж Медісон авеню — це центр реклями, що надає тон і напрям цілій реклямній американській індустрії, що давно вже переступила 30 більйонів долярів річно, що статистично відповідає 150 дол. на одного мешканця ЗСА.

Медісон авеню — це творець зображення („Image Maker"), що загально турбується фактами, одначе найновіщий напрям бизнесу реклямної агенції — фірми, що займається продукцією реклями — є таки реалізм. Тяжко в це повірити, однак для тих, хто слідкує з цікавости або прямо з примусу за телевізійною реклямою, чи пак популярно „комершелс", може зорієнтуватись про що мова. Перш усього замість фантазії та вишуканих моделів та спеціяльних висловів щораз частіше виступають звичайні особи з безпосередньою, зрозумілою мовою. Це робить враження неначе б це хтось, кого знає глядач, розмовляє з ним. Це є зовсім відмінне почуття від того, коли славний актор рецитує вивчені фрази.

Ще заскоро твердити чи реалізм захопить цілістю рекляму, бо надалі деякі фірми вважають, що старий випробуваний, стереотипний спосіб дає таки найбільш задовільні висліди, щоб переконати покупця і заохотити до закупу.

Не одна пересічна особа може здивуватись істиною, що рекляма — це бизнес моди і тому якраз нині є в моді вживати реальні, дійсні особи. Цей новий напрям реалізму в реклямі — це нічого нового, бо звернім увагу на рекляму Фольксвагену, що від добрих двадцяти років часто вживала розброюючий гумор та одвертість, а у висліді продано тисячі моделів цих автомобілів, бо продукт взяв до уваги реалістичні речі на канві людського елементу.

Клієнти реклями — це консерватисти і нерадо змінюють стиль своїх оголошень, бо коли вони, мовляв, були досі добрі і давали висліди навіщо їх зміняти. Іншими словами, як то кажуть, пощо лізти з дощу під ринву. Тому і спонзори дуже цікавляться тим, яка саме реакція покупців на цю нову реалістичну рекляму. Нині рекляма дуже дорога і легко можна витратити гріш без найменшого успіху. Тому для інформації переведено у цьому напрямі студію ринку і наставлення публіки.

Висліди цієї ж студії виявили, що публіка готова до змін, а найважливіша частина ринку це т. зв. („бум" немовлят), які нині є у віці від 25 до 40 років, при чому одна четверта з них має академічне образування. Ця група людей виявляє теж краще економічне зрозуміння, має більше грошей та є спритна. Їхня характеристика основується на цьому, що ця група отримала виховання у школах, де підкреслювано як купувати і як плянувати домашній бюджет. Інтересно, що особи цього покоління при закупах не шукають за низькими цінами, а радше звертають увагу на приміщення, якість і гарантію продукту чи обслуги.

Останні події в історії ЗСА такі, як В'єтнамська війна, політичні вбивства, трагедія з міжпросторним кораблем „Челленджером" та іранська афера витворили у покупців своєрідне почуття недовір'я і тому вони не захоплюються першим поглядом. Теж молода ґенерація „бумів" переживає розчарування. Бо як тут не розчаровуватись, коли ціна домів чи мешкань сягає небес, а щоб отримати добру працю — це вимагає багато зусилля і переборення конкуренції. У висліді все зводиться до одного, що треба погодитись з компромісмом та задоволитись меншим, ніж бажання...

Студія теж виявила, що старший спосіб реклями не відповідає смакові нової ґенерації, бо більшість з них (70 до 90 відс) вважає, що рекляма ображує їхню інтелеґенцію. Це дуже прикре для реклями, бо вона, значить, наявно минається із своїм призначенням приєднувати покупців.

Може хто із читачів завважив на телевізії рекляму „American Isuzu motors". І в той же сам час коли продавець „Jde Isuzu" вихвалює автомашину — на екрані появляється напис: „Він обманює". Це приклад на скептицизм, що його стараються редактори тексту перенести у користь свої реклями через самоглузування! Щоб, знову ж, змінити неприхильний погляд на завдання і значення „Юнайтед Вей" примінено новий реалізм, що зображує повну правду про потребуючих. У реклямі на порожній сцені старенька жінка прямує дуже повільно у сторону камери... Врешті голос пояснює глядачам: „Ось куди ваші гроші йдуть..." Щоб створити довір'я у покупця фірми спортового одягу „Іспріт" у реклямі замість моделем користуються пересічним покупцем... Пригадаймо собі кілька років тому цікаву рекляму ресторану скорого прохарчування Венді де нефахова сеньйорка зуміла захопити популярність одним запитом: „Where is the Beef".

Забезпеченеві установи теж щораз частіше замість професійних акторів ангажують типічні родини, що дискутують між собою про своє положення і вирішують конечність даного забезпечення... І ось тут насувається питання для наших братських союзів — чи не добре було б оживити реклямовий матеріял нашим братським установам для їхньої власної користи?

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про етику, політику і гарних жінок

Кажіть, що хочете, але минулого тижня нам таки було дещо соромно, що належимо до журналістичної професії. Причиною того була, розуміється, славна афера Ґері Гарта, що закінчилася так шумно для нього і його дружини.

Резиґнація Гарта із кандидата на президента ЗСА була справді на устах всіх американців, а навіть відбилася широким відгомоном по світі. При тому гаряче дискутувалося на цю тему і погляди були дуже поділені так щодо ролі журналістів у цій справі, як і до того чи політик, який кандидує на вищий пост у країні не має особливо уважати на свою моральну поведінку.

Хоча в цих дискусіях не було однозгідности, однак в загальному всі засуджували журналістів, що ховалися у кущах, щоб підглядати приватне життя Гарта, і пресу, яка помістила здогади про його „скакання в гречку", як велику сенсацію. Дарма, що інвестиґаційна журналістика є прийнятим способом праці в ЗСА, дарма, що „Маямі Геральд" це не поважна а сенсаційна газета, все ж нам було якось ніяково, що журналістична етика може аж так низько впасти і що може послуговуватися такими нечесними способами, щоб тільки здобути сенсаційну вістку, яка, до речі, була тільки припущенням, а не фактом, який безсумнівний.

Розуміється, є багато таких, що гостро засуджують поведінку Гарта і його „бігання за спідничкою", але він не перший і не останній, що це робить. І коли журналісти витягнули на публічне форум різні еротичні „епізоди" з життя Гарта, то пригадали цілий ряд попередних — уже не кандидатів, а президентів, які мали „пригоди" з гарними жінками, такими відомими, як Ґровер Клівленд, Френклін Рузвелт, Двайт Айзенгавер, тай особливо Джан Кенеді. Все ж коли вони були на цих високих політичних постах преса не подавала нічого про цю частину їхнього приватного життя до загального відома і було звичаєм, що такі інтимні деталі виходили на світло денне щойно після смерти тих державних мужів і політиків.

Чому треба було, отже, тепер такого розголосу? Чому журналісти стають щораз більше агресивні і неперебірчиві у своїх способах подавання новин? Мимоволі насувається думка, чи не спонукала їх до цього телевізійна журналістика, яка так постійно є в погоні за сенсацією, яка ніколи не стримується перед висвітленням найбільш інтимних людських переживань.

Можливо, що газетярі хочуть дотримати кроку своїм колегам із телевізії чи радіо, але тим вони таки обнижують рівень журналістичної етики і гідности нашої професії.

Здається, що у випадку історії з Гартом і Донною Райс наші американські товариші по перу переступили всілякі межі. Тому не диво, що в поважній пресі появилося ряд статтей, у яких журналісти з добрим іменем осуджували методи „Маямі Геральд". Можемо, отже, і ми це саме зробити, а рівночасно ствердити, що наша українська преса, хоча як скромна, але її журналісти таки більше дбають про її добре ім'я. Правда, часом і у нас „просмикнеться" лайлива стаття чи очорнювання деяких осіб, але воно не з бажання сенсації чи гроша, але з уваги на протилежні погляди.

У дискусіях про справу Гарта хтось із знайомих злобно завважив, що почитність „Свободи" зросла б помітно, коли б на її сторінках появилися деякі сенсаційні історії про провідників нашого громадського життя.

Славити Господа, „Свобода" на протязі 95-ох років свого існування ніколи такими методами не збагачувалася і напевно не буде того робити. Ми можемо бути бідні і скромні, але таки старасмося дотримувати етику справжнього журналіста.

О—КА

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

НАСЛІДУЙМО „НЕШЕНЕЛ ДЖІОҐРАФІК"

Знаменита, а при тому з великою теплотою написана стаття про Україну в „Нешенел Джіоґрафік" заслуговує на особливу увагу ще й тим, що в ній пропущено образливий родівник при назві України. Можемо з полегшою сказати: нарешті!

Тепер найвища пора, щоб за прикладом Енциклопедії Українознавства, а останньо американського пресового журналу, викинути згаданий пережиток з усіх англомовних видань, які появляються старанням наших установ. Про це повинні подбати не тільки автори і редактори, але й усі жертводавці на наші видавничі цілі.

Василь Витвицький

Ґлен Спей, Н. Й.

Володимир Жила

ДЕРЖАВНИЙ ЦЕНТР УНР ІСНУЄ І ДІЄ

Микола А. Лівицький, ДЦ УНР в екзилі між 1920 і 1940 роками", Мюнхен-Філядельфія, В-во Українське Інформаційне Бюро, 1984.

Враховуючи тематику й особу автора книга „ДЦ УНР в екзилі між 1920 і 1940 роками" адресована широкому колу читачів. У ній розглянено багато маловідомих подій минулого, дано аналізу численних явищ, що сприяли розвиткові ДЦ УНР в екзилі, введено в обіг поодинокі імена важливих діячів Державного Центру переглянуто деякі оцінки.

Автором цієї книги є теперішній Президент Української Народної Республіки Микола А. Лівицький, який з 20-ох років до наших днів стояв у центрі діяльности екзильного державного середовища спочатку як син Президента Андія М. Лівицького, а згодом в дорослому віці, як працівник в українському екзильному Міністерстві Закордонних Справ особливо на терені Ліґи Націй в Швайцарії. Прийнявши цей стан як реальність, стверджуємо, що Микола Лівицький, як мало хто з наших політиків, мав рідкісну можливість і нагоду обсервувати зблизька працю нашого екзильного центру, брати в ній участь знайомитися з видатними діячами українського політичного, військового та дипломатичного світу. Саме ці обставини запевняють його книзі авторитетність у відображенні подій минулого й правильність розкриття поставлених проблем методично й метедологічно.

Володимир Біляїв від Видавництва Українського Інформаційного Бюра клясифікує цю книжку як нарис, автор називає її коротким оглядом минулої діяльности органів екзильного Державного Центру УНР. Нарис, як відомо, один з найбільш оперативних жанрів. Він може бути літературним твором, або науковим, в якому поставлена проблема висвітлюється лише в загальних рисах без достатнього заглиблення в деталі. У рецензованій книзі маємо до діла зі збіркою оглядових статтей на суспільно-політичні теми з минулого, що раніше друкувалися в ґазеті „Свобода", отже, перед нами книга публіцистичних нарисів.

У нас обмаль таких праць або, коли вони й трапляються, то дуже часто позбавлені чіткої системи викладу й недулуґі в своїй структурі. Книжка Миколи А. Лівицького, на наш погляд — це успішна спроба доброго публіцистичного нарису. Авторові притаманні насамперед пристрасність пошуків правди й відповідальність перед народом і це останнє помітно в усій книзі. Він пише: „Це буде, так би мовити, лише скелет того всього, про що треба було б написати. Лише інформації про те, що було, а не докладне вияснення й обґрунтування того, чому і як було саме так, а не інакше". І найосновніше „це річ потрібна, бо про справи, про які пишу, нічого або майже нічого не знає не тільки сьогоднішня молодь, а також і особи в віці 50-60 років життя".

Виходить, що автор твердо визначив свою тему й вирішив розкрити поставлену проблему легко, щоб не впасти в лишній емпіризм і не заплутатись у складному потоці фактів і спостережень. Компасом у цьому служить йому хід подій, які він клясифікує і зрідка тут і там оцінює. Проте майже на кожному кроці відчитним стає потреба повноти фактів. Вона, до речі, для автора безперечна й обов'язкова. Він свідомий цього і тому заявляє: „я не маю під рукою жадних джерельних матеріялів, буду оминати докладні дати тих чи інших подій або навіть деякі прізвища. Позатим усі подані інформації і пояснення до них оперті на безсумнівно вірних фактах минулого і, якщо зайде до цього потреба, можуть бути підтверджені опублікованими свого часу пресовими повідомленнями чи статтями".

Книга в цілому складається з десяти статтей: „Вихід у екзиль", „Рада Республіки, Другий Зимовий Похід і ліквідація Тарнова", „Новий період існування ДЦ УНР в екзилі", „Військова ділянка і зв'язки з Україною", „Студії становища в Україні", „Зовнішня акція серед чужинецьких держав", „Підготова цивільних фахівців для майбутньої праці в Україні", „Організації й інституції, які підтримували екзильний уряд УНР в його діяльності", „Зв'язки з українцями під польською румунською і чеською займанщинами", „Події у зв'язку з Другою світовою війною".

Цікава й дуже повчальна для нас зокрема тепер стаття „Новий період існування ДЦ УНР в екзилі", в якій обговорено проблему потреби Державного Центру. Як виходить, то ця справа хвилювала наших державних діячів уже на самих початках і саме їй тоді було приділено вийняткову увагу. Автор так пише про це: У 1923/24 роках серед діячів Державного Центру відбувалися дискусії на тему, яка має бути організаційна структура нашого визвольного центру на чужині. Чи має бути схоронений і надалі уряд, хоч він може існувати і діяти лише в екзилі, чи створити на місце уряду якийсь визвольний комітет чи раду, яка б очолювала українську політичну діяльність за кордоном. Спираючись також на погляди наших визначних діячів, що залишилися в Україні (Єфремов і інші), перемогла ідея утримання при житті екзильного уряду, як доказ того, що Україна і український народ не скапітулювали перед ворогом і продовжують свою боротьбу не як якась опозиція супроти комуністичного режиму в Україні, але маючи за кордоном леґітимних речників України і домагаючись не лише полегшень для українського населення, але усунення чужоземної окупації і відновлення цілковитої суверенности української держави, Української Народної Республіки. Таким чином було втримано Державний Центр, що складався з екзильного голови держави (Голови Директорії Головного Отамана С. Петлюри) і уряду (Ради Міністрів; підкреслення наше).

Це думки історичного значення, які мають велику вагу й їх треба мати постійно в полі зору, коли говоримо про Державний Центр і його потребу існування в екзилі. Автор підніс це питання дуже слушно й поклав наголос на його неодмінній важности, що український народу не скапітулював перед ворогом, а під керівництвом свого леґітимного уряду продовжує боротьбу проти комуністично-російського окупаційного режиму за відновлення суверенної незалежної соборної і народоправної української держави.

Поруч з цим дуже доречно буде згадати тут хоча б три точки з оригінальних сімох точок завдань уряду УНР, які було заплановано й розроблено до Другої світової війни, а

(Закінчення на стор. 3)

Вечерниці „Червоної Калини"

В суботу, 28-го лютого, в Тінеку, Н. Дж., відбулися 36-ті з черги в Америці вечерниці „Червоної Калини" з презентацією дебютанток.

Ця гарна традиція вечерниць, започаткована ще на рідних землях колишніми вояками УСС-ми, затрималась аж до теперішніх часів тут, на чужині. Вже від трьох років провадить цією забавою комітет, який складається всеціло з членів загону „Червоної Калини", створеного на рідних землях на козацько-стрілецьких звичаях та традиціях. Загін „Червона Калина" перебрав на себе підготову вечерниць та переведення презентації дебютанток, що є однією з найбільших атракцій карнавального сезону. Минулого року комітет відзначив 35-ту річницю цих популярних вечерниць. Під час урочистої частини відзначено двох заслужених членок тодішнього комітету, які довгі роки працювали в комітеті і переводили презентацію дебютанток — Христину Навроцьку та Іванку Ганкевич. Рясними оплесками присутні привітали їх, а теперішній голова комітету Степан Рудик вручив китиці квітів.

Приблизно 200 осіб взяло участь в цьогорічному бенкеті, який відбувся безпосередньо перед презентацією дебютанток.

Учасники традиційних вечерниць „Червоної Калини" з презентацією дебютанток

У мистецькій частині виступила співачка Ляриса Магун-Гурин, яка відспівала три пісні.

На урочистій частині, а потім на забаві, було понад 600 осіб, які вщерть виповнили імпозантну, велику залю. Дуже приємно було бачити багато молоді, яка прибула, щоб спільно зі старшим громадянством культурно провести час і забавитись у своєму товаристві.

Презентацію відкрив член загону „Червона Калина" пл. сен. Нестор Нинка. Він представив панство Кебалів, які перевели презентацію дебютанток. Трьох гарних молодих дебютанток (Петруся Анна Гованська, Христя Софія Ратич — внучка покійної УСС-а Ганни Дмитерко Ратич, котра була однією з перших організаторок цих вечерниць в Америці, та Мотря Анна Мац) ввели на залю їхні батьки та передали під опіку ескортів (Петро Цідило, Ігор Павлюк та Богдан Базилевський). Відтанцювавши перший танець зі своїми татами, а ескорти попросили до танцю матерів дебютанток.

Після презентації почалася забава, яка тривала до другої години ранку. Пригравала всім відома оркестра „Темпо".

На кінець забави Іриней Коваль, керівник оркестри „Темпо", попрощав присутніх і заповів, що на другий рік вечерниці „Червоної Калини" відбудуться в цій самій залі, 13-го лютого, знов під звуки популярної оркестри „Темпо".

Про популярність вечерниць „Червоної Калини" свідчить короткий лист, котрий комітет одержав від Романа Маца, батька однієї з дебютанток вже після забави: „Ми всі є дуже задоволені з вашої забави, а особливо Мотря має дуже гарне почуття з дебюту. Всі її товаришки, які дебютували цього року деінде, жалують, що не відбули цю урочистість на 'Калині' ".

О. Кузишин

Передбачування...

(Закінчення зі ст. 2)

старіються і не всилу їм виконувати відповідальної праці, і тому перепроваджують конечні зміни в керівництві в Східньоевропейському бльоці держав. Ці зміни в керівництві тим більше потрібні, коли Москва говорить про економічну кооперацію з країнами Східньої Европи, і про „гласність", яка мала б допускати критику.

Однак було б доцільно поставити одтверто питання, яке відносилося б до „гласности", а це, що станеться, коли Східня Европа буде брати цю „гласність" серйозно. Експерти кажуть, що в такому випадку треба сподіватись політичних заворушень. Старший аналітик в корпорації „Ранд" Александер Алексєв каже, що він задивляється на справи майбутнього Східньої Европи дуже песимістично і уважає, що скорше чи пізніше будемо там мати політичний „вулкан". Д-р Педро Рамет, науковець в Кеннан Інституті для заавансованих у дослідчих працях згідний в тому, що можна сподіватися політичних заворушень в Східній Европі таких, які мали місце в Мадярщині в 1956 році і в Чехо-Словаччині в 1986 році. Інші проблеми такі як релігійні, національні напруження, клясові і духова деградація можуть створити для Совєтського Союзу і для їх сателітів поважні проблеми. Деякі експерти вважають, що залишаються значні прогалини теперішньої ситуації в СССР, і тому для них є великі труднощі передбачити совєтське поступування в майбутньому, яке буде очевидно залежне від внутрішньої і зовнішньої політики СССР в тому часі.

Згідно з твердженням американського старшого аналітика в справах розвідчих є одне ключове питання, чи М. Ґорбачов випливе на поверхню з цієї поважної ситуації чи ні? Відповідь на це питання може бути одна, до якого ступеня буде в майбутньому авантурничою Москва у внутрішній і зовнішній політиці, коли на їх думку будуть загрожені їхні імперіялістичні інтереси?

На мою думку, ці висловлені передбачування визначних американських експертів, аж ніяк не стверджують, що точно в 2000 році наступлять драматичні політичні зміни в Совєтському Союзі в користь народів СССР і народів Східньої Европи сателітів СССР.

У минулих роках, майже двадцять років тому, визначний дисидент Андрій Амальрик написав маленьку книжечку п.н. „чи СССР переживе до 1984 року". Так імперія пережила, а Амальрик цього вже не побачив тому, що в 1980 році він помер. Можна поставити запит, чи Амальрик мав підстави ставити цього роду питання, як і конкретні — відповіді, в котрому році наступить цей драматичний історичний факт в житті імперії. До певної міри Амальрик мав такі підстави тому, що в тому часі був наростаючий совєтсько-китайський конфлікт.

На підставі стверджень американських експертів можна буде сказати, що Совєтський Союз знайшовся в кризі, яку можна зауважити на всіх відтинках життя. Питання, чи М. Ґорбачову вдасться випровадити країну з кризи і тим самим затримати свою позицію, — залежна від внутрішніх ускладнень в країні, як теж у великій мірі від зовнішньої політики Політбюра. Коли пригадати часи Хрущова, який перейнявся був економічним станом Совєтського Союзу, і який деякі справи наладнав, як і також багато справ скомплікував, то можна поставити питання, чи Ґорбачову вдасться цей кризовий стан на всіх відтинках життя перебороти, і чи Міхаїла чекає така сама доля, як Нікіту, що її передбачають експерти-совєтознавці.

В пам'ять дорогому синові й братові

В тихий погідний день травня, в найкращому місяці року, коли природа пробуджується з глибокого зимового сну до дальшого буйного, квітучого життя, 21-го травня 1984 року блискавкою облетіла страшна й неймовірна вістка в українській громаді, що не стало між живими нашого найдорожчого сина і брата св. п. А. Прятки. Перервалася нитка короткого життя молодої, надійної людини.

Св. п. А. Прятка

Як дуже ми хотіли, щоб ця жахлива вістка була неправдивою. Як дуже хотілося, щоб ця вістка була тільки страшним сном, але, на превеликий жаль, це була жорстока дійсність. Невблаганна смерть забрала нам нашого улюбленого сина і брата. Невмолима смерть вирвала його з рядів Спілки Української Молоді, Товариства Студіюючої Молоді (ТУСМ), забрала його передчасно з української громади.

Св. п. Андрій Прятка народився 22-го квітня 1957 року в Польщі і приїхав з батьками чотирилітнім хлопцем до ЗСА. Від молодих літ виростав в рядах СУМ-у. Був членом Осередку СУМ-у ім. ген. хор. Тараса Чупринки в Ню Йорку. Матуру закінчив у школі українознавства при нюйоркському осередку СУМ. Перейшов всі вимоги сумівських іспитів, таборування, вишкільних таборів, приписаних Правильником юнацтва СУМ-у. Кілька років був у команді вишкільних таборів. Був вишкільником юнацтва ОУН. Покійний Андрій був активним членом ТУСМ, де був два роки головою Крайової Управи ТУСМ. Належав до „Мистецької Студії Слова" в Ню Йорку, а також до хору церкви св. Юра в Ню Йорку. Св. п. Андрій закінчив академію св. Юра з великим успіхом. Записався на студії історії і політичних наук в університеті Ню Йорк. Студіював також журналістику. Закінчив маґістерські студії при Українському Вільному Університеті в Мюнхені. Цікавився історією XX століття. Останні два роки покійний Андрій був учителем історії й географії в школі українознавства в Пассейку.

Св. п. Андрій був доброї, лагідної вдачі, був дуже скромною людиною, завжди готовою до жертвенної праці. Любов до свого поневоленого народу, до своєї рідної батьківщини, любов до всього рідного — все це було стимулом його відданої праці у вище поданих організаціях. Він ніколи не відмовився від своїх обов'язків, працював жертвенно сам, а також допомагав у праці іншим. З неменшою любов'ю він ставився до своєї вужчої батьківщини — Лемківщини. Хоч був ще таким молодим, а вже розумів філософію людського життя, що людина є тоді повновартісною, коли вона не задоволяється малим, а бажає щось великого, щось ґрандіозного та прямує до висот. Його коротке життя було виповнене змістом і гарячою любов'ю до своєї родини, любов'ю до українських організацій і установ, любов'ю до цілої української спільноти, а понад усе, він був глибоко релігійною людиною. Таким він був і таким відійшов від нас у вічність. Боже Провидіння покликало його в інший, кращий світ, там де нема смутку, болю, ні печалі, а де є життя вічне.

Три роки пройшло від тієї сумної трагічної дати, від тієї болючої хвилини. Три роки проминули від сумних величавих похоронів, на згадку яких серце стискується з болю. Сьогодні все це перед нашими очима, неначе на фільмовій стрічці. Перед нашими очима жалібної похоронної відправи, сумно похилені сумівські прапори. Перед нашими очима плач і сльози ближчої й дальшої родини, сльози сумівської й тусмівської молоді, щирі прощальні слова представників організацій. Ще й сьогодні ми бачимо безліч вінків-квітів, якими родина, приятелі й знайомі, а зокрема молодь, удекорували нашого сина і брата на вічний спочинок. Так, три роки часу, проплаканих днів і недоспаних ночей, три роки минає, а наші очі не висихають від сліз і серце корчиться від безмежного болю від тієї ніколи не забутої втрати.

Це тільки сон, що ти
помер —
Я бачу все тебе живого
І голос чую твій тепер,
І йду з тобою у дорогу...

Немає вже тебе тепер —
Та житиме завжди на яві
І в снах моїх той величавий
Твій образ ...Сину!
Ти не вмер!

У третю річницю відходу у вічність св. п. Андрія Прятки, 21-го травня ц.р., о 8-ій годині ранку будуть відправлені Служби Божі в таких церквах: у церкві св. Юра в Ню Йорку, в церкві Чесного Хреста в Асторії, у монастирі оо. Василіян у Ґлен Кові, в церкві св. Михаїла в Балтиморі, в церкві св. Михаїла в Менвиллі, Н. Дж.

Родичі і брати А. Прятки

Р. МекФарлейн...

(Закінчення зі стор. 1)

понував щомісяця надавати партизанам по два мільйони долярів.

За словами МекФарлейна, він дуже затурбований, що про цю допомогу стало всім відомо. „Я дуже співчуваю савдійцям, — сказав він, — тому що тепер вони попали в незручне становище. Це наша вина. Це моя вина".

Білий Дім вважає, що, поперше, в тому, щоб просити допомоги для повстанців від третьої країни, не було нічого протизаконного, і, подруге, сам Президент з такими просьбами ні до кого не звертався, а допомогу запропонував король Фагд.

ЗАХІДНІ ПОЛІТИЧНІ спостерігачі і кореспонденти, які слідкували за перебігом триденних підпільних нарад у Варшаві, скликаних підпільною сіткою „Солідарности" і дисидентськими групами спротиву, з участю також закордонних гостей, кажуть, що нормально такі наради не викликали б великого зацікавлення, якщо вони відбувалися у вільних умовинах, а не в катакомбах, тобто в церковних підвалах, з огляду на неґативну реакцію комуністичного уряду. „Ми обговорили цілий ряд важливих проблем на цьому симпозіюмі, — заявив західнім кореспондентам головний організатор Яцек Чапутовіч, — і прийшли до висновку, що тільки об'єднаними силами ми зможемо боронити права людини в комуністичних країнах, уряди яких топчуть ці права на кожному кроці". Сам Чапутовіч два тижні перед скликанням симпозіюму переховувався у підпіллі, бо його помешкання було обкладене агентами поліції і в такій ситуації він не міг би був належно підготувати нарад. Комуністичний режим хотів за всяку ціну не допустити до відбуття симпозіюму, але заходи поліції не були надто успішними.

Д-Р ДЕЙВІД ЛІНДЕР, батько застреленого в Нікараґуа Бенджаміна Е. Ліндера, який ніби то мав загинути від куль антикомуністичних партизан „контрас" підтримуваних Урядом ЗСА, продовжує вести кампанію на форумі Конґресу і поза ним і всю вину за смерть свого сина спихає на Адміністрацію ЗСА, хоч перегляд тіла наглядно виказав, що Б. Ліндер був тільки поранений у засідці, а потім забитий вистрілом в голову з пістоля з близької віддалі. Деякі кореспонденти і політичні спостерігачі навіть не сумніваються, що Ліндера застрелили сандіністи для того, щоб потім використати його смерть для своєї брудної пропаґандивної кампанії проти Уряду ЗСА, втягнувши до тієї кампанії також батьків покійного.

Державний...

(Закінчення зі ст. 2)

які й сьогодні не втратили свого значення: 1. „Зв'язки з Україною й підтримка в Україні всіх тих сил, що були потенційними кадрами майбутнього повстанського чи революційного зриву; 2. „Студії становища, в якому перебуває Україна під окупаційним режимом (під оглядом національним, економічним, соціяльним тощо; 3. „Зовнішня акція серед чужинецьких держав і народів для здобуття їх прихильного наставлення до ідеї відновлення суверенности України й інших неросійських народів Совєтського Союзу".

Закінчення цієї книжки звучить напрочуд добре й щиро. Автор стверджує факт прорідження числа прихильників Державного Центру УНР, яке сталося з різних причин. „Але факт залишається фактом, — він пише, — Державний Центр УНРеспубліки в екзилі проіснував від кінця 1920 року донині, отже вже понад 60 років. Він існує і далі".

У книзі Президента Миколи А. Лівицького багато глибоко продуманих корисних думок і оцінок. Він розглянув важливі питання українського минулого й, таким чином, його праця стала значною подією в політично-громадському житті України. Треба сподіватися, що до цієї теми він ще повернеться, коли писатиме свої спогади й тоді зробить її ще більш досконалою. Загалом же рецензоване видання — це книга цінних публіцистичних нарисів, що дає привильне уявлення про двадцять років праці ДЦ УНР в екзилі й, безумовно заслуговує позитивної оцінки.

НЕ ДЕКАН, А ДИЯКОН

У вістці „Менор градуує 110 студентів" („Свобода" ч. 89 з 12-го травня ц.р.) треба читати: „Ґрадуаційна церемонія розпічнеться св. Літургією, о год. 5-ій по полудні в авдиторії колеґжу, яку правитимуть о. Юрій Апелард, Б.Д. з парафії св. Івана Хрестителя з МекКіс Рокс, Па., і диякона Джанатан Морс з української католицької церкви Пресвятого Серця у Філадельфії". Ред.

В ЧАСІ ОКРЕМОГО переслухання в Сенаті на тему того чи можна давні фільми переробляти в красках, як стало тепер модним, від коли стрічки „відео" є широко вживані, зізнавав відомий фільмовий актор і режисер Вуді Аллен. На його думку це „злочин" і не можна нікого змушувати до такої практики. Комісія розглядає пропозицію Теда Тирнера, відомого із телевізії, який хоче „кольоризувати" 100 давних і дуже популярних чорно-білих фільмів.

Сл. п. Анатолій Шапка

Св. п. А. Шапка

У четвер, 12-го березня ц.р., блискавкою рознеслася потрясаюча вістка, що в середу вечором несподівано помер на 62-му році життя сл. п. Анатолій Шапка, колишній відомий і улюблений гравець копаного м'яча і член Спортового Товариства „Україна".

Українська спортова спільнота міста Торонто і Канади глибоко схвилювалася, наче хтось з рідних відійшов із цього світу і тому своєю присутністю на похороні звеличала покійного.

Панахиди за душу покійного відправив о. Петро Бублик в похоронному заведенні Кардинала при вул. Бетирст в суботу, 14-го і в неділю, 15-го березня о год. 7-ій вечором. Він теж тут започаткував похоронні відправи в понеділок, 16-го березня, о год. 9-ій рано.

Тіло сл. п. Анатолія Шапки було відтак перенесене до УГПСобору св. Володимира, де о. П. Бублик відправив Літію і сказав прощальне слово до горем прибитої родини і жалобної громади. Труну покійного несли Юрій Шапка, Євген Шапка, Володимир Шапка, Павло Шмидт, Стах Даник і Володимир Гуц. Понад 110 друзів, приятелів і гостей заповнили собор. Вони прибули не лише з Торонто і околиці, але й з інших місцевостей — Вінніпеґу, Гвелфу, Оттави.

Напереді заповнила лавки близька і дальша родина покійного; дружина Юлія, доньки Юлія, Ніна і Таня Даник з чоловіком Стахом та донечкою Дарею, брати з родинами — Гарасим і Уляна Шапки з дітьми і внуками, Василь і Галина Шапки з дітьми і внуками та Петро Шапка з родиною. Із колишніх друзів спорту можна було бачити братів Ігнатовичів, В. Дубинського, О. Скоценя, В. Закалужного М. Трофимовича і багато інших.

У прощальному слові о. П. Бублик підкреслив славні і сумні моменти з трудолюбивого життя покійного, який народився на хуторі Шапка біля Божедарівки, тепер Щорськ на Саксаганщині. Це колишній історичний козацький степ, а тепер заселений чорноземом.

Сл. п. Анатолій Шапка був наймолодшою дитиною в козацько-хліборобській родині Луки і Параски Шапок, після братів Ількa, Гарасима, Пилипа, Василя, Петра і сестри Марфи. Ще в юнацькі роки зазнав родинної трагедії і життєвого горя. В 1929 році помер батько, рік пізніше брати були розкуркулені і вигнані, а майно забрала влада. Будучи спочатку коло горем прибитої матері, Покійний відтак роками скитався біля своїх старших братів, які через переслідування перебували то на Донбасі, то на півночі Росії, аж поки більшість членів родини не осіла в Щорську, де почав регулярно ходити до школи і займатися спортом, маючи до нього природній хист.

В 1943 році з великим болем мама покійного разом з деякими синами, не знаючи про долю інших, залишили рідні сторони. Кінець війни застав їх в Німеччині, де вони поселилися в ДП таборі Корнберг. Тут покійний ходив до української школи, став членом Пласту і футбольної дружини „Дніпро" і здобув ім'я здібного грача. В 1946 році він був запрошений грати в Ашафенбурзькій дружині „Запоріжжя" проти СТ „Україна", де зробив позитивне враження на грачів і провідників спорту.

Опинившись в Канаді у 1948 році сл. п. Анатолій був запрошений грати в торонтонській дружині СТ „Україна", де протягом 1949-1962 років як центральний півзахисник проспавив своє число 5, дружину СТ „Україна" і українську громаду в Торонто, в Канаді і ЗСА. В 1959 році він одружився з українкою Юлією Шмидт і маючи троє дітей, міняє свою ролю грача на чоловіка і батька і сходить з футбольної арени.

Тіло покійного було завезено на цвинтар „Київ". Автова колона подалася попри дім СТ „Україна" минаючи те місце, де знаходиться пантеон, трофеї яких покійний поміг здобути своєю грою, своїм хистом і своїм провідництвом як змагун і капітан „України". Кавалькада авт минала теж те місце, де знаходяться багаті дані про різні нагороди і здобутки покійного не тільки для СТ „Україна", але і для української спортової громади, про її історію в Канаді і ЗСА. Десь в тому домі теж висів червоно-чорний прапор, якого він, як прапороносець, високо і гордо тримав на славу доброго імени свого народу, ідучи в „бій" проти таких дружин як „Білий Орел", Гунгарія" й інших.

На цвинтар „Київ" труну з авта несли його „бойові" друзі Богдан Опалевич, Свястослав Ключник, Володимир Закалужний, Михайло Маленюк, Максим Трофимович і Степан Ярема — ті, з якими покійний був близько пов'язаний не тільки як змагун, але і як чесний і товариський друг.

Над могилою о. П. Бублик перевів похоронну відправу і, поспав труну землею, яку члени родини привезли з України. Відтак брат Василь прочитав прощальне слово подяки всім тим, що своєю присутністю звеличали його брата.

У ресторані „Бейбі Пойнт" відбулася жалобна тризна, яку перевів, як господар, Леонід Ліщина, член родини Шапків.

Тут останнім словом звеличали і попрощали Покійного, у блаженну вічність Василь Бойчук, Олександер Скоцень і Ярослав Кіт.

В. Бойчук, міський радник і колишній голова СТ „Україна" говорив про покійного як про здібного змагуна і чесну людину, про те, що дружина покійного втратила доброго чоловіка, діти люблячого батька, а СТ „Україна" і Торонто свого улюбленого члена і громадянина.

О. Скоцень, світової слави футболіст в рядах „України" та інших дружин і інструктор покійного, звеличав його як змагуна котрого заслуги в спорті є вже історією і тому варта уваги наших істориків.

Я. Кіт, колишній його учень в рядах юніорів і член родини Шапків, а тепер тренер футбола, звеличав покійного як змагуна-героя, який як змагун, капітан і прапороносець віддавав все, що міг, на полі гри, щоб здобути перемогу і славу для „України" і для нашої громади і попросив, щоб присутні відспівали йому на прощання „Ще не вмерла Україна".

На кінець ще слово подяки склала Таня Даник, найстарша дочка покійного. Вона подякувала всім тим, що своєю участю і присутністю звеличали його пам'ять. Відтак о. П. Бублик перевів молитву.

Так відійшов у вічність сл. п. Анатолій Шапка, син українського степу — грізний, вільний і улюблений, який високо тримав червоно-чорний стяг перемоги.

Нехай не загине пам'ять про світлу постать прекрасної Людини, сина свого народу.

Ярослав Кіт

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Відбудуться 16-ті Українські Спортові Ігрища Молоді

Згідно зі спортовим календарем управи УСЦАК-Схід, в суботу, 27-го червня ц.р., на спортових площах і басейні оселі Спілки Української Молоді в Елленвілі, Н. Й., відбудуться 16-ті з ряду Українські Спортові Ігрища Молоді.

В програмі цьогорічних Ігрищ запляновано відбути: легко-атлетичні змагання в кількох юнацьких вікових групах; відбиванкові турніри з групах юначок й юнаків; плавацькі першості УСЦАК-Схід в групах юнацьких і старших; турнір копаного м'яча в групах і новацьких і юнацьких. Початок Ігрищ назначено на 10-ту годину ранку, коли відбудеться святкова церемонія відкриття, після чого розпочнуться змагання з поодиноких ділянок спорту.

Провід 16-их українських Спортових Ігрищ Молоді: М. Стебельський — голова, І. Чижович — заступник, Д. Бобеляк — секретар, Є. Чижович — головний суддя, Ю. Тарасюк — провідник змагань, О. Напора — фінансовий референт, О. Твардовський — пресовий референт, Я. Петрик — технічно-організаційний референт, Б. Михайлів і О. Напора — провідники відбиванкового турніру, Р. Глушко — провідник футбольного турніру, О. Колодій — провідник легкоатлетичних змагань, д-р Р. Слижпровідник плавацьких першостей УСЦАК-Схід, В. Лавро — господарський референт. Верифікаційна комісія: мгр Є. Гановський, М. Шмігель, С. Коваленко.

Зголошення дружини і спортовців — легкоатлетів та плаваків приймається до 16-го червня ц.р. Спортові осередки й гуртки при молодечих організаціях можуть звертатися до управи УСЦАК-Схід по обіжники і ближчі інформації на адресу: USCAK — East, 680 Sanford Ave., Newark N. J. 07106.

Успішні виступи тенісистів УСВТ „Ч. Січ"

В останніх чотирьох рундах першенських змагань середніх шкіл Ню Джерзі два юнаки УСВТ „Ч. Січ", минулорічні першуни УСЦАК, Ерік і Данило Матківські добилися чергових гарних успіхів.

В поодиноких конкуренціях Ерік Матківський 15-го квітня ц.р. переміг Пата Лі — 6:0, 6:0, 20-го квітня зазнав першої поразки з Гілом Дейлі — 1:6, 3:6. В двох чергових рундах переміг 21-го квітня Евана Джерома — 6:0, 6:0 і 22-го квітня Брендона Джовнса — 6:0, 6:0. Молодший юнак кузин Ерика, Данило, змагається з партнером Адамом Міллером в подвійних конкуренціях. Обидва досі не зазнали жодної поразки. 15-го квітня ц.р. перемогли Лю Копола і Джіма Гарднера — 6:1, 6:4, 20-го квітня Дейва Реджистра і Корія Ван Дюка — 4:6, 7:6 і 6:3, 21-го квітня Пола Габера і Джана Гаймана — 6:3, 6:1 і остаточно Тіма Берга та Джеймса Рінгарда — 6:1, 6:0.

(от)

СК СУМ-А „Крилаті" — Ню Рошел СК 2:3

В шостій рунді змагань за першенство 1-ої дивізії ліги „Метрополітен Дистрикт" в Ню Йорку 1-ша дружина зазнала поразки вислідом — 2:3. Після цих змагань наша дружина займає в показнику таблеці ігор шосте місце на всіх сім клюбів дивізії, маючи на своєму конті 3:7 точок і 6:15 відношення голів.

В складі дружини виступають: М. Глушко, Б. Куцина, М. Скірка, А. Глушко, Т. Шур, П. Глушко, С. Дашко, П. О'Тооле, К. Кемпелл, А. Соновскі, Г. Кізманн, М. Гошко, Г. Гриджалба, М. МекДоналд і В. Сидор.

Друга дружина закінчила ремісом 2:2 з клюбом „Піксхілл" за першенство третьої дивізії тієї ж ліги. Ця наша дружина досі здобула 7:5 точок і 13:8 відношення голів, завдяки чому займає третє місце на всіх 7 клюбів у своїй дивізії. В складі тієї дружини виступають: П. Коваленко, С. Легрецке, Д. Легрецке, Дж. Легрецке, М. Чарний, Дж. Гомез, В. Зінкевич, А. Мицак, А. Соловейко, М. Ташко, В. Коцур, Б. Невмержицький, Д. Благий, Я. Благий, І. Фриз, М. Періг.

(ск)

ВІСТКИ З УКРАЇНИ

СКА „Карпати" — „Ротор" Волгоград 2:1

В третій рунді ігор за першенство Першої Ліги СССР львівські „Карпати" перемогли російський клюб „Ротор" з Волгограду вислідом 2:1. Переможні голі для львів'ян здобули Шквирін і Гамалій. Після тієї перемоги „Карпати" займають з показнику табелі ігор між 22-ма клюбами ліги 11-те місце. В складі „Карпат" виступають: Расулов, Гамалій, Буняк, Когут, Пасічник, Войтюк, Смотрич, Ярош, Шквирін, Бандура, Кухлевський, Сиверін, Гій і Бондарчук.

Звітовим змаганням приглядалося 20,000 лобителів цього спорту. В показнику табелі веде інший український клюб „Чорноморець" Одеса, який досі виграв усі три зустрічі. Друге місце займає український клюб з міста Нікополя „Колос", який досі виграв три змагання і зазнав єдиної поразки. „Зоря" з Ворошиловграда, що є четвертим українським клюбом у Першій лізі, досі здобула тільки дві точки і займає 18-те місце. Крім згаданих українських дружин в цій лізі виступає теж Запорізький „Металург" (займає 5-те місце). Всі інші суперники цих дружин це клюби з Росії та інших поневолених народів. В другій лізі змагається 27 клюбів, усі з різних міст України.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ВЕРОНІКА МОРОЗ, член УНС Відд. 109-го ім. св. Михаїла в Бентлівілі, Па., померла 8-го квітня 1987 року. Нар. в липні 1892 року в Галичині, Україна. Членом УНС стала 1920 року. Залишила у смутку дочок Катерину Морріс, Софію Собольську і Еву Мантеллія. Похорон відбувся 11-го квітня 1987 року на цвинтарі в Белсвілі, Па.

Вічна Її Пам'ять!

В. Зірек, секр.

СИДОР ЗВАДЮК, член УНС Відд. 323-го ім. св. Володимира в Канзас Сіті, Канзас, помер 23-го березня 1987 року на 98-му році життя. Нар. 1889 року в Україні. Членом УНС став 1915 року. Залишив у смутку сина Петра і Генрі, дочок Марію Масляк, Френсис Вітт і Катерину Кремер; 16 внуків і 14 правнуків. Похорон відбувся 25-го березня 1987 року на цвинтарі Мт. Калварі в Канзас Сіті, Канзас.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Білик, секр.